

мѣсто Училището, а само въ рѣдки случаи и самия субйектъ. Но колкото и да осмисляме тоя начинъ на съпоставяне и тоя двойкъ масщабъ, тѣ ще съществуваатъ до когато и нашето Висше училище придобие обаянието, съ което се ползватъ подобни нему институти въ други страни, — или до когато по-добро познанство съ неговата организация и сили би позволило да се разпрѣдѣли по-справедливо вината за неподготвеността на неговитѣ възпитаници между него и самитѣ тѣхъ. Неоспоримъ фактъ си остава обаче и слѣдъ всичко това, че мнозинството отъ възпитаницитѣ на Висшето училище напущатъ своята *alma mater* твърдѣ слабо подготвени. Твърдимъ това не защото и въ министерството на правосѣднето, и въ онова на народното просвѣщение често се чуватъ подобни отзиви; не и защото, че много отъ неговитѣ възпитаници сами го чувствуватъ и не се свѣнжатъ да го изповѣдватъ, а защото познаваме условията, въ които е поставено Училището и съзнаваме, че не може да бѣде другояче; че въ него може да има прѣвъзходни единични студенти, но тѣ сѣ само щастливи изключения, а общата духовна атмосфера на Училището съвсѣмъ не е благоприятна за пробуждане на дрѣмънци духовни сили и за развитие любовъ и интересъ къмъ наука, въобще за създаване на онзи великъ идеализъмъ и опая все-странна култура на ума, които образуватъ първия и послѣденъ признакъ на всѣко висше образование. Защото, да притежавашъ висше образование не ще рече да си билъ осемъ — или дванадесетъ — полугодия „редовенъ“ студентъ и да